

Περιγράψω μια μέρα στο ιδανικό σχολείο του μέλλοντος (μια ιστορία φαντασίας)

Τα παιδιά περίμεναν πολύ ώρα στην παραλία. Τριγύρω τους η χρυσαφένια, δίχως σκουπίδια, αμμουδιά γυάλιζε, καθώς την χάιδευαν οι παιχνιδιάρικες αχτίδες του ήλιου. Ένα απαλό αεράκι τους ανακάτευε τα μαλλιά και σιγοκουνούσε τις κορφές των πεύκων, που έφταναν μέχρι την άκρη της παραλίας. Όταν επιτέλους το σύνθημα δόθηκε, τα παιδιά έβαλαν τις μάσκες τους και βούτηξαν. Άλλη μια περιπετειώδης σχολική μέρα άρχιζε...

Ενώ τα παιδιά κολυμπούσαν αμέριμνα, λέγοντας αστεία μεταξύ τους και γελώντας, κατευθυνόμενα προς το υποβρύχιο σχολείο τους, η δεσποινίδα Δελφινάκη τους περίμενε για να ξεκινήσει το μάθημα.

Στον πίνακα ήταν γραμμένη η ημερομηνία, 23/01/3502, και τα θέματα του διαγωνίσματος. Όταν τα παιδιά έφτασαν τα υποδέχτηκε καλοσυνάτα, όπως πάντα άλλωστε, και τους είπε να καθίσουν και να βγάλουν μια κόλλα από ανακυκλωμένο κι απολύτως οικολογικό χαρτί. Δε χρειάστηκε να το πει δεύτερη φορά. Τα παιδιά δίχως άγχος ή φασαρία κάθισαν στα ξύλινα, σκαλιστά θρανία τους κι έκαναν ό,τι τους είπε η δασκάλα τους. Όταν η ώρα τελείωσε, είκοσι έξι χαμογελαστά πρόσωπα βγήκαν από την αίθουσα της κυρίας Δελφινάκη, της καθηγήτριας του μαθήματος ΜΝΣΤΦ, που σημαίνει "Μαθαίνω Να Σέβομαι Την Φύση". Εκείνη χαμογέλασε. Ναι, οι μαθητές της είχαν αριστεύσει για άλλη μια φορά. Ναι, ήξεραν να σέβονται τη φύση.

Τώρα τα παιδιά κολυμπούσαν ανάμεσα στα πρασινωπά φύκια, τα πολύχρωμα κοράλια, τα κάθε είδους μικρά ή μεγάλα, μονόχρωμα ή πολύχρωμα βότσαλα και ψάρια, για να φτάσουν στην αίθουσα του κύριου Ηλεκτριδάκη. Μόλις μπήκαν μέσα βρήκαν το ρομπότ να τους περιμένει στην πόρτα.

-Κ.α.λ.η.μ.έ.ρ.α σ.α.ς π.α.ι.δ.ι.ά, τους είπε. Κ.α.θ.ί.σ.τ.ε γ.ι.α ν.α ξ.ε.κ.ι.ν.ή.σ.ο.υ.μ.ε.

Τα παιδιά κάθισαν στους θαλάσσιους καναπέδες και παρακολουθούσαν το ρομπότ που όλο και μεγάλωνε(!),μέχρι που γέμισε όλο τον τοίχο δημιουργώντας...ένα μικρό κινηματογράφο! Η "ταινία" που βλέπανε ήταν ένα ντοκιμαντέρ του αρχαίου κι αποτρόπαιου 21ου αιώνα. Μόλις η προβολή

τελείωσε τα παιδιά κοιτάχτηκαν αποσβολωμένα! Πόσο διαφορετικοί ήταν εκείνοι οι άνθρωποι! Πώς μπορούσαν να ζουν μέσα στην βία, το έγκλημα, τα ναρκωτικά, την εκμετάλλευση; Με μάτια άδεια έφυγαν απ' την αίθουσα, τόσο είχαν σοκαριστεί!

Η μέρα τους συνεχίστηκε με μαθήματα και γέλιο. Η χαρά τους συνόδευε όπου κι αν πήγαιναν. Το σχολείο, όχι, δεν τους προσέφερε μόνο ξερή γνώση. Τους έδινε κουράγιο για τη ζωή κι εφόδια για το μέλλον, ένα μέλλον ρόδινο. Εκεί μάθαιναν να αγαπούν και να σέβονται, μάθαιναν...και τι δε μάθαιναν!.....Όταν η μέρα έφτανε στο τέλος της και τα μαθήματα τελείωσαν, τα παιδιά πήραν το δρόμο της επιστροφής. Με τραγούδια ,γέλια και φωνές έφτασαν γρήγορα στην επιφάνεια. Έβγαλαν τις μάσκες και τα βατραχοπέδιλά τους κι όλο τους τον εξοπλισμό και περπάτησαν ξυπόλητα στην ακρογιαλιά.

Έφεραν στο νου τους το μάθημα του κ.Ηλεκτριδάκη και χαμογέλασαν. Δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Όλα αυτά τα προβλήματα είχαν ξεπεραστεί προ πολλού. Το περιβάλλον δεν κινδύνευε πια. Η βία είχε ξεπεραστεί πλέον. Όχι, δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Πάτησαν το μπροστινό κουμπί του θαλάσσιου εξοπλισμού τους, μετατρέποντας τον σε φτερά. Τα φόρεσαν και χαρούμενα πέταξαν στον έναστρο ουρανό, εγκαταλείποντας τη γη. Κίνησαν ο καθένας για το σπίτι του. Άλλος στον Άρη, άλλος στην Αφροδίτη κι άλλος στον Ερμή...

Βασιλική Μάκρας (2007 - 2008)